

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 7ης Δεκεμβρίου 2004*

Στην υπόθεση T-240/02,

Koninklijke Coöperatie Cosun UA, με έδρα την Breda (Κάτω Χώρες),
εκπροσωπούμενη από τους M. Slotboom, N. Helder και J. Coumans, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον X. Lewis,
επικουρούμενο από τον F. Tuytschaever, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο
Λουξεμβούργο,

καθής,

με αντικείμενο αίτηση περί ακυρώσεως της αποφάσεως REM 19/01 της Επιτροπής,
της 2ας Μαΐου 2002, με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η αίτηση
διαγραφής δασμών, την οποία υπέβαλε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών για
λογαριασμό της προσφεύγουσας,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Lindh, πρόεδρο, R. García-Valdecasas και K. Jürimäe, δικαστές,

γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 16ης Σεπτεμβρίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

Κοινή οργάνωση της αγοράς στο τομέα της ζάχαρης

- 1 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4, στο εξής: βασικός κανονισμός), ρυθμίζει, μεταξύ άλλων, την παραγωγή, εισαγωγή και εξαγωγή ζάχαρης. Θεσπίζει, μεταξύ άλλων, σύστημα ποσοστώσεων στην παραγωγή, το οποίο, σύμφωνα με την δέκατη πέμπτη αιτιολογική σκέψη, αποτελεί για τους παραγωγούς μέσο εγγυήσεως των κοινοτικών τιμών και διαθέσεως της παραγωγής τους.

- 2 Στο πλαίσιο αυτού του συστήματος ποσοστώσεων, το άρθρο 24 του βασικού κανονισμού ορίζει, για κάθε περίοδο εμπορίας (ήτοι από την 1η Ιουλίου κάθε έτους έως τις 30 Ιουνίου του επομένου), τις ποσότητες αναφοράς για τη «ζάχαρη Α» και τη «ζάχαρη Β», τις οποίες κάθε κράτος μέλος οφείλει να κατανέμει μεταξύ των παραγωγών ζάχαρης που είναι εγκατεστημένοι στο έδαφός του. Επομένως, οι επιχειρήσεις παραγωγής λαμβάνουν για κάθε περίοδο εμπορίας μια ποσόστωση Α και μια ποσόστωση Β. Η ζάχαρη που παράγει κάθε επιχείρηση καθ' υπέρβαση των ποσοστώσεων Α και Β καλείται «ζάχαρη Γ» ή «ζάχαρη εκτός ποσοστώσεων».
- 3 Οι προϋποθέσεις διαθέσεως της ζάχαρης ποικίλλουν ανάλογα με τον χαρακτηρισμό της. Η ζάχαρη Α και η ζάχαρη Β αποτελούν αντικείμενο διαφόρων μηχανισμών στηρίξεως που προβλέπει ο βασικός κανονισμός, η δε ζάχαρη που παρήχθη βάσει της ποσοστώσεως Α τυγχάνει εγγυήσεων υψηλότερου επιπέδου (εγγυημένη τιμή παρεμβάσεως και ενίσχυση των εξαγωγών υπό μορφή επιστροφών) σε σχέση με τη ζάχαρη Β (μόνον επιστροφές κατά την εξαγωγή)
- 4 Η ζάχαρη Γ δεν υπάγεται ούτε στο καθεστώς στηρίξεως των τιμών ούτε στο καθεστώς των επιστροφών κατά την εξαγωγή. Επιπλέον, η ζάχαρη Γ δεν μπορεί να διατεθεί εντός της εσωτερικής αγοράς και, ως εκ τούτου, πρέπει να διατεθεί εκτός της Κοινότητας, στην παγκόσμια αγορά. Το άρθρο 26 του βασικού κανονισμού ορίζει τα εξής:

«1. [...] η ζάχαρη Γ που δεν μεταφέρεται [...] δεν είναι δυνατόν να διατεθ[εί] στην εσωτερική αγορά της Κοινότητας και πρέπει να εξαχθ[εί] ως έχ[ει] πριν από την 1η Ιανουαρίου που ακολουθεί το τέλος της σχετικής περιόδου εμπορίας.

[...]

3. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεσπίζονται σύμφωνα με την προβλεπομένη στο άρθρο 41 διαδικασία.

Οι λεπτομέρειες αυτές προβλέπουν ιδίως την επιβολή ενός ποσού στη ζάχαρη Γ [...] που αναφέρ[εται] στην παράγραφο 1, [της οποίας] η εξαγωγή σε φυσική κατάσταση εντός ορισμένης προθεσμίας δεν αποδείχθηκε σε μια τακτή ημερομηνία».

- 5 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2670/81 της Επιτροπής, της 14ης Σεπτεμβρίου 1981, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής για την εκτός ποσοστώσεως παραγωγή στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 262, σ. 14), ορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες θεωρείται πραγματοποιηθείσα η εξαγωγή ζάχαρης Γ. Το άρθρο 1, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3892/88 της Επιτροπής, της 14ης Δεκεμβρίου 1988, για την τροποποίηση του κανονισμού 2670/81 (ΕΕ L 346, σ. 29), ορίζει μεταξύ άλλων:

«1. Η εξαγωγή που αναφέρεται στο άρθρο 26 παράγραφος 1, του [βασικού] κανονισμού θεωρείται ότι πραγματοποιείται εάν:

- α) η ζάχαρη Γ [...] έχει εξαχθεί από το κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου έχει παραχθεί·

- β) η εν λόγω διασάφηση εξαγωγής γίνεται αποδεκτή από το κράτος μέλος που αναφέρεται στο στοιχείο α' πριν από την 1η Ιανουαρίου που έπεται του τέλους της περιόδου εμπορίας κατά τη διάρκεια της οποίας [παρήχθη] η ζάχαρη Γ·

- γ) η ζάχαρη Γ [...] εγκατέλειψε το τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας το αργότερο σε 60 ημέρες από την 1η Ιανουαρίου που αναφέρεται στο στοιχείο β'·

δ) το προϊόν έχει εξαχθεί χωρίς επιστροφή ούτε εισφορά [...] από το κράτος μέλος που αναφέρεται στο στοιχείο α'.

Εκτός από περίπτωση ανωτέρας βίας, εάν πληρούται το σύνολο των όρων που προβλέπονται στο πρώτο εδάφιο, η ποσότητα της εν λόγω ζάχαρης Γ [...] θεωρείται ότι έχει διατεθεί στην εσωτερική αγορά.

Σε περίπτωση ανωτέρας βίας, ο αρμόδιος οργανισμός του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου έχει παραχθεί η ζάχαρη Γ [...] θεσπίζει τα αναγκαία μέτρα ανάλογα με τις περιστάσεις που επικαλείται ο ενδιαφερόμενος».

6 Το άρθρο 3 του κανονισμού 2670/81, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3559/91 της Επιτροπής, της 6ης Δεκεμβρίου 1991, για την τροποποίηση του κανονισμού 2670/81 (ΕΕ L 336, σ. 26), ορίζει τα εξής:

«1. Για τις ποσότητες που, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, έχουν διατεθεί στην εσωτερική αγορά, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος εισπράττει ένα ποσό που είναι ίσο:

α) όσον αφορά τη ζάχαρη Γ, ανά 100 χιλιόγραμμα της εν λόγω ζάχαρης:

- με την υψηλότερη εισφορά κατά την εισαγωγή, η οποία εφαρμόζεται ανά 100 χιλιόγραμμα λευκής ή ακατέργαστης ζάχαρης, κατά περίπτωση, κατά το χρονικό διάστημα που περιλαμβάνει την περίοδο εμπορίας, κατά την οποία παρήχθη η εν λόγω ζάχαρη, και τους έξι μήνες που έπονται της περιόδου αυτής, και

— με 1 ECU.

[...].

4. Για τις ποσότητες ζάχαρης Γ [...], οι οποίες καταστράφηκαν ή υπέστησαν ανεπανόρθωτες ζημίες πριν από την εξαγωγή τους, υπό συνθήκες οι οποίες αναγνωρίζονται από τον αρμόδιο οργανισμό του σχετικού κράτους μέλους σαν περίπτωση ανωτέρας βίας, δεν εισπράττεται το ποσό που αναφέρεται στην παράγραφο 1».

Ρήτρα επιείκειας της κοινοτικής τελωνειακής νομοθεσίας

- 7 Βάσει της κοινοτικής τελωνειακής ρυθμίσεως, επιτρέπεται η πλήρης ή μερική επιστροφή των καταβληθέντων εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών ή η διαγραφή της τελωνειακής οφειλής. Οι προϋποθέσεις διαγραφής δασμών ορίζονται στο άρθρο 13 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών (ΕΕ L 175, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3069/86 του Συμβουλίου, της 7ης Οκτωβρίου 1986, για την τροποποίηση του κανονισμού 1430/79 (ΕΕ L 286, σ. 1). Στην παράγραφο 1 της διατάξεως αυτής ορίζεται:

«Η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών δασμών είναι δυνατή σε ειδικές περιπτώσεις [...], οι οποίες προκύπτουν από περιστάσεις κατά τις οποίες δεν υπήρξε ούτε προφανής αμέλεια ούτε δόλος εκ μέρους του ενδιαφερομένου.

[...]»

- 8 Με το άρθρο 14 του κανονισμού 1430/79 διευκρινίζεται ότι οι διατάξεις του άρθρου 13 εφαρμόζονται και για την επιστροφή ή διαγραφή εξαγωγικών δασμών.
- 9 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1430/79, ως «εισαγωγικοί δασμοί» νοούνται «τόσο οι τελωνειακοί δασμοί και επιβαρύνσεις ισοδυνάμου αποτελέσματος, όσο και οι γεωργικές εισφορές κατά την εισαγωγή που προβλέπονται στα πλαίσια της κοινής γεωργικής πολιτικής ή εκείνης των ειδικών καθεστώτων που εφαρμόζονται βάσει του άρθρου 235 της Συνθήκης [νυν άρθρου 308 ΕΚ], σε ορισμένα εμπορεύματα που προκύπτουν από μεταποίηση των γεωργικών προϊόντων».
- 10 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 1430/79, στους «εξαγωγικούς δασμούς» περιλαμβάνονται οι «γεωργικές εισφορές και λοιπές επιβαρύνσεις κατά την εξαγωγή που προβλέπονται στα πλαίσια της κοινής γεωργικής πολιτικής ή εκείνης των ειδικών καθεστώτων που εφαρμόζονται βάσει του άρθρου 235 της Συνθήκης, σε ορισμένα εμπορεύματα που προκύπτουν από μεταποίηση των γεωργικών προϊόντων».

Το ιστορικό της διαφοράς

- 11 Η προσφεύγουσα, συνεταιριστική επιχείρηση εγκατεστημένη στις Κάτω Χώρες, παρήγαγε ζάχαρη Γ κατά τις περιόδους εμπορίας 1991/1992 και 1992/1993. Κατά το διάστημα από 10 Φεβρουαρίου 1993 έως 23 Σεπτεμβρίου 1993, πώλησε, μέσω της θυγατρικής της Limako Suiker BV, στην εταιρία Django's Handelsonderneming ορισμένες παρτίδες ζάχαρης Γ για την Κροατία και τη Σλοβενία. Κατά το διάστημα από 22 Ιουλίου 1993 έως 16 Αυγούστου 1993 και από 26 Αυγούστου 1993 έως 24 Σεπτεμβρίου 1993 αντιστοίχως, η προσφεύγουσα πώλησε παρτίδες ζάχαρης Γ στις εταιρίες NV Voeders SA Aliments Serry και Sieger BV για εξαγωγή στο Μαρόκο.

- 12 Στις 24 Ιουνίου 1993, η υπηρεσία διώξεως οικονομικού εγκλήματος των Κάτω Χωρών (στο εξής: FIOD) ζήτησε από την Hoofdproduktschap Akkerbouw (στο εξής: HPA), την αρμόδια αρχή των Κάτω Χωρών για την εφαρμογή των διατάξεων περί κοινής οργανώσεως των αγορών, μεταξύ των οποίων και της αγοράς της ζάχαρης, στοιχεία στο πλαίσιο έρευνας που αφορούσε, μεταξύ άλλων, και την Django's Handelsonderneming. Η HPA παρέδωσε στην FIOD στοιχεία για παρατυπίες σχετικές με τελωνειακά έγγραφα εξαγωγής ζάχαρης Γ. Η FIOD ζήτησε από την HPA να τηρήσει επιφυλακτική στάση έναντι της προσφεύγουσας, λόγω της συνεχιζόμενης έρευνας. Βάσει των παρατυπιών που διαπιστώθηκαν στα έγγραφα εξαγωγής που παρέδωσε η HPA, κινήθηκε δικαστική έρευνα για απάτη κατά της Django's Handelsonderneming.
- 13 Τον Ιούνιο και τον Αύγουστο του 1993, η HPA ενημέρωσε αντιστοίχως την προσφεύγουσα και τη θυγατρική της, Limako Suiker, ότι τα τελωνειακά έγγραφα των εμπορευμάτων που προορίζονταν για την Κροατία και τη Σλοβενία δεν ήταν δεόντως σφραγισμένα. Τον Οκτώβριο του 1993, περιήλθαν στην HPA πλημμελώς σφραγισμένα έντυπα των παρτίδων ζάχαρης που προορίζονταν για το Μαρόκο.
- 14 Στις 14 Οκτωβρίου 1993, οι αρχές των Κάτω Χωρών κοινοποίησαν στην προσφεύγουσα κατάλογο με τους αριθμούς των εντύπων εξαγωγής, ως προς τα οποία δεν αποδείχθηκε εξαγωγή εκτός Κοινότητας.
- 15 Στις 25 Απριλίου 1994, η HPA καταλόγισε στην προσφεύγουσα ποσό ύψους 6 284 721,03 ολλανδικών φιορινιών (στο εξής: NLG), διότι δεν απέδειξε την εξαγωγή ορισμένων παρτίδων ζάχαρης Γ από το έδαφος της Κοινότητας προς τους συγκεκριμένους προορισμούς στην Κροατία, τη Σλοβενία και το Μαρόκο. Στις 13 Ιουνίου 1994, το καταλογισθέν ποσό μειώθηκε σε 6 250 856,78 NLG, ήτοι 2 836 515,14 ευρώ, λόγω σφάλματος κατά τον αρχικό υπολογισμό.

- 16 Στις 18 Μαΐου 1994, η προσφεύγουσα υπέβαλε διοικητική ένσταση ενώπιον της ΗΡΑ κατά του ως άνω καταλογισμού. Η ΗΡΑ την απέρριψε στις 19 Ιουνίου 1995. Στις 14 Ιουλίου 1995, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της απορριπτικής αποφάσεως ενώπιον του College van Beroep voor het bedrijfsleven (δικαιοδοτικού οργάνου οικονομικών διαφορών, στο εξής: CBB).
- 17 Στις 24 Απριλίου 1995, η προσφεύγουσα υπέβαλε στην ΗΡΑ αίτηση διαγραφής των καταλογισθέντων δασμών, βάσει του άρθρου 239 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1), και του άρθρου 905 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 2913/92 (L 253, σ. 1). Στις 6 Αυγούστου 2001, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών υπέβαλε στην Επιτροπή, για λογαριασμό της προσφεύγουσας, αίτηση διαγραφής των δασμών εισαγωγής.
- 18 Στις 2 Μαΐου 2002, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση REM 19/01, με την οποία απέρριψε ως απαράδεκτη την αίτηση διαγραφής δασμών εισαγωγής που είχε υποβάλει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών για λογαριασμό της προσφεύγουσας (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Βάσει της αποφάσεως αυτής, η ΗΡΑ γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα, στις 6 Ιουνίου 2002, ότι η αίτησή της απορρίφθηκε ως απαράδεκτη.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 19 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, στις 9 Αυγούστου 2002, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.

- 20 Κατόπιν εισηγήσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, το Πρωτοδικείο κάλεσε την Επιτροπή να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα. Η Επιτροπή ανταποκρίθηκε εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 21 Με απόφαση της 9ης Ιουνίου 2004, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Ιουνίου 2004, το CBB υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, δύο προδικαστικά ερωτήματα (υπόθεση Koninklijke Coöperatie Cosun, C-248/04), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ της προσφεύγουσας και της ΗΡΑ σχετικά με την επιβάρυνση που επιβλήθηκε στην πρώτη λόγω μη εξαγωγής των επίμαχων ποσοτήτων ζάχαρης Γ. Με το πρώτο ερώτημα, το CBB ρώτησε το Δικαστήριο αν, σε περίπτωση κατά την οποία η δυνατότητα διαγραφής βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 δεν έχει εφαρμογή επί εισφορών για τη ζάχαρη Γ, ο βασικός κανονισμός και ο κανονισμός 2670/81 είναι εν όλω ή εν μέρει ανίσχυροι, συνεπεία ορισμένων λόγων επεικειάς, επειδή δεν υφίσταται η δυνατότητα επιστροφής ή διαγραφής της εισφοράς στη ζάχαρη Γ. Με το δεύτερο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά το Δικαστήριο ποιες είναι οι συνέπειες ως προς το απαιτητό της εισφοράς στη ζάχαρη Γ σε περιστάσεις όπως οι επίδικες, αν οι κανονισμοί κριθούν ανίσχυροι.
- 22 Με επιστολή της 1ης Σεπτεμβρίου 2004, η προσφεύγουσα ζήτησε την αναστολή της παρούσας διαδικασίας μέχρι να αποφανθεί το Δικαστήριο οριστικώς στην προπαρατεθείσα υπόθεση Koninklijke Coöperatie Cosun, C-248/04. Με επιστολή της 9ης Σεπτεμβρίου 2004, η Επιτροπή υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί της αιτήσεως αυτής, υποστηρίζοντας ότι δεν είναι απαραίτητη η αναστολή της διαδικασίας.
- 23 Οι διάδικοι ανέπτυξαν τις προτάσεις τους και απάντησαν στα ερωτήματα που έθεσε το Πρωτοδικείο κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο στις 16 Σεπτεμβρίου 2004. Κατά τη συζήτηση, η προσφεύγουσα διατύπωσε εκ νέου το αίτημά της για αναστολή της διαδικασίας, ενώ η Επιτροπή επέμεινε στη συνέχιση της διαδικασίας. Λόγω των αντιρρήσεων της Επιτροπής κατά του αιτήματος αναστολής και ελλείψει ιδιαίτερων περιστάσεων που θα δικαιολογούσαν τη χορήγησή της, το Πρωτοδικείο απέρριψε το αίτημα.

24 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

25 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη,
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

26 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα επικαλείται, κυρίως, λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από παράβαση των άρθρων 1 και 13 του κανονισμού 1430/79 και, επικουρικώς, λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από παραβίαση των αρχών της ισότητας και της ασφάλειας δικαίου καθώς και της επιείκειας.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση των άρθρων 1 και 13 του κανονισμού 1430/79

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 27 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η εισφορά κατά την εισαγωγή, που της επιβλήθηκε δυνάμει του άρθρου 26 του βασικού κανονισμού και του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 πρέπει να θεωρηθεί εισαγωγικός ή εξαγωγικός δασμός κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 1430/79. Πράγματι, η εισφορά αυτή αποτελεί φόρο ισοδυνάμου αποτελέσματος ή, τουλάχιστον, γεωργική εισφορά ή άλλου είδους επιβάρυνση κατά την εισαγωγή ή την εξαγωγή στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής, κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διατάξεως.
- 28 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το αν το επίμαχο ποσό αποτελεί εισαγωγικό ή εξαγωγικό δασμό κατά την έννοια της διατάξεως αυτής πρέπει να επιλυθεί αποκλειστικά βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, συναφών με τη φύση της εν λόγω εισφοράς. Επισημαίνει ότι, σύμφωνα με τις αιτιολογικές σκέψεις του βασικού κανονισμού, η εισφορά στην παραγωγή που ισχύει για τη ζάχαρη Γ επιδιώκει τους ίδιους σκοπούς όπως και ο δασμός, δηλαδή αποσκοπεί στην προστασία της εσωτερικής αγοράς, στη σταθεροποίηση των αγορών και στην εξασφάλιση του ανεφοδιασμού. Η εισφορά αυτή αποσκοπεί, ιδίως, στην αποκατάσταση των εμπορικών σχέσεων που διαταράχθηκαν λόγω μη εξαγωγής της ζάχαρης Γ (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιανουαρίου 2002, C-101/99, *British Sugar*, Συλλογή 2002, σ. I-205, σκέψη 41).
- 29 Η προσφεύγουσα παρατηρεί, επίσης, ότι, σύμφωνα με την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2670/81, η μη εξαχθείσα ζάχαρη Γ πρέπει να τεθεί υπό όρους συγκρίσιμους με αυτούς που ισχύουν για τη ζάχαρη που εισάγεται από τρίτες χώρες. Από αυτό συνάγει ότι η ζάχαρη Γ υπόκειται σε εισφορά λόγω διευθέσεως των συνόρων, πρόκειται δηλαδή για εισφορά κατά την εισαγωγή.

- 30 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει επίσης ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού 2670/81, το ύψος της εισφοράς στην παραγωγή καθορίζεται βάσει των εισφορών κατά την εισαγωγή που ισχύουν για τη ζάχαρη. Υποστηρίζει, συναφώς, ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, η αναφορά στις εισφορές κατά την εισαγωγή δεν γίνεται απλώς για σκοπούς υπολογισμού και, ως εκ τούτου, η εν λόγω εισφορά συνιστά δασμό. Το ότι στο άρθρο 3 του κανονισμού λαμβάνεται υπόψη, εκτός της εισφοράς κατά την εισαγωγή, και ένα κατ' αποκοπή ποσό, εξομοιώνει περισσότερο τη μη εξαχθείσα ζάχαρη Γ με την εισαγόμενη ζάχαρη, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού (ΕΟΚ) 2645/70 της Επιτροπής, της 28ης Δεκεμβρίου 1970, περί των διατάξεων που εφαρμόζονται στην ποσότητα ζάχαρης που παράγεται πέρα από τη μέγιστη ποσόστωση (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/006, σ. 90), το κατ' αποκοπή ποσό υπολογίζεται βάσει των δαπανών διαθέσεως στην αγορά της εισαγόμενης ζάχαρης και, επομένως, αποσκοπεί στην εξουδετέρωση του πλεονεκτήματος που ενδεχομένως αποκτά ο παραγωγός ζάχαρης Γ σε σχέση με τον εισαγωγέα ζάχαρης από τρίτη χώρα, λόγω του ότι ο πρώτος δεν χρειάζεται να υποβληθεί σε ορισμένες δαπάνες που βαρύνουν τον δεύτερο.
- 31 Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο κοινοτικός νομοθέτης δεν μπορούσε να επιλέξει άλλη μέθοδο υπολογισμού για το κατ' αποκοπή ποσό που πρέπει να επιβληθεί στη μη εξαχθείσα ζάχαρη Γ και παρατηρεί ότι, όταν η Επιτροπή εξέδωσε τον πρώτο εκτελεστικό κανονισμό για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (στο εξής: ΚΟΑ της ζάχαρης), ήτοι τον κανονισμό 2645/70, εξέφρασε σαφώς τη βούληση να θέσει τις ίδιες προϋποθέσεις για τους παραγωγούς ζάχαρης Γ και για τους εισαγωγείς. Η προσφεύγουσα καταλήγει ότι δεν ήταν δυνατόν να επιλεγεί διαφορετική βάση υπολογισμού ή να τεθεί ο παραγωγός ζάχαρης Γ σε διαφορετική κατάσταση από τον εισαγωγέα.
- 32 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ορθώς διαπιστώθηκε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, το απαράδεκτο της αιτήσεως διαγραφής, διότι το ποσό που πρέπει να καταβάλει ο παραγωγός ζάχαρης, λόγω υπερβάσεως της ποσοστώσεως παραγωγής που του χορηγήθηκε, δεν μπορεί να θεωρηθεί εισαγωγικός δασμός και, επομένως, δεν μπορεί να διαγραφεί βάσει της κοινοτικής τελωνειακής νομοθεσίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 33 Τα άρθρα 13 και 14 του κανονισμού 1430/79 παρέχουν δυνατότητα επιστροφής ή διαγραφής εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών σε ειδικές περιπτώσεις οφειλής, εφόσον δεν υπήρξε προφανής αμέλεια ή δόλος εκ μέρους του ενδιαφερομένου.
- 34 Εν προκειμένω, η αίτηση διαγραφής δασμών, η οποία αποτελεί αντικείμενο της προσβαλλομένης απόφασης, αφορούσε το ποσό που καταλογίστηκε στην προσφεύγουσα δυνάμει του άρθρου 26 του βασικού κανονισμού και του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81, λόγω μη διαθέσεως ορισμένων ποσοτήτων ζάχαρης Γ εκτός της Κοινότητας. Το ερώτημα που τίθεται είναι αν το ποσό αυτό πρέπει να θεωρηθεί εισαγωγικός ή εξαγωγικός δασμός κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 και, επομένως, αν η αίτηση διαγραφής εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής.
- 35 Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', του κανονισμού 1430/79, στους εξαγωγικούς ή εισαγωγικούς δασμούς καταλέγονται, πρώτον, οι τελωνειακοί δασμοί, δεύτερον, οι φόροι αποτελέσματος ισοδυνάμου προς τελωνειακούς δασμούς και, τρίτον, οι γεωργικές εισφορές και οι λοιπές φορολογίες κατά την εισαγωγή ή την εξαγωγή που προβλέπονται στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής ή στο πλαίσιο των ειδικών καθεστώτων που ισχύουν, δυνάμει του άρθρου 308 ΕΚ για ορισμένα εμπορεύματα που προκύπτουν από τη μεταποίηση των γεωργικών προϊόντων.
- 36 Ωστόσο, επιβάλλεται, καταρχάς, η διαπίστωση ότι, τυπικά, το ποσό του οποίου ζητείται η επιστροφή δεν αντιστοιχεί σε καμία από τις κατηγορίες που παρατίθενται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', του κανονισμού 1430/79.

- 37 Πράγματι, όπως προκύπτει από το άρθρο 26 του βασικού κανονισμού και το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2670/81, η υποχρέωση καταβολής του ποσού αυτού γεννάται όταν δεν αποδεικνύεται σε καθορισμένο χρονικό σημείο η εξαγωγή ποσότητας ζάχαρης Γ εντός της τασσόμενης προθεσμίας. Επομένως, το ποσό αυτό καταλογίζεται στον παραγωγό ζάχαρης Γ λόγω διαθέσεως στην εσωτερική αγορά της ζάχαρης που παρήχθη εκτός ποσοστώσεων στην Κοινότητα.
- 38 Επομένως, το ποσό που επιβάλλεται στη ζάχαρη Γ δεν συνιστά τελωνειακό δασμό, ήτοι δασμό που επιβάλλεται δυνάμει του κοινού δασμολογίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κατά την έννοια των άρθρων 23 ΕΚ και 26 ΕΚ. Επίσης, δεν πρόκειται για φόρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς τελωνειακό δασμό, διότι, κατά πάγια νομολογία, τέτοιο φόρο συνιστά μια οικονομική επιβάρυνση μονομερώς επιβαλλόμενη, ανεξαρτήτως της ονομασίας της και της τεχνικής της, η οποία πλήττει τα εμπορεύματα λόγω του ότι αυτά διέρχονται τα σύνορα, όταν δεν αποτελεί δασμό (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Ιουλίου 1997, C-90/94, Haahr Petroleum, Συλλογή 1997, σ. I-4085, σκέψη 20, και της 2ας Απριλίου 1998, C-213/96, Outokumpu, Συλλογή 1998, σ. I-1777, σκέψη 20). Τέλος, το επίμαχο ποσό δεν συνιστά αυστηρά γεωργική φορολογική επιβάρυνση «κατά την εισαγωγή ή την εξαγωγή», ήτοι εισφορά που βαρύνει τα γεωργικά προϊόντα λόγω του ότι αυτά διέρχονται τα εξωτερικά σύνορα της Κοινότητας.
- 39 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, ωστόσο, ότι το ποσό που επιβάλλεται στη μη εξαχθείσα ζάχαρη Γ πρέπει να θεωρηθεί εισαγωγικός ή εξαγωγικός δασμός, διότι επιδιώκει τους ίδιους σκοπούς με τους τελωνειακούς δασμούς και το ύψος του καθορίζεται βάσει των εισφορών κατά την εισαγωγή που βαρύνουν τη ζάχαρη και αποσκοπεί στο να τεθεί η ζάχαρη που παρήχθη εκτός ποσοστώσεων και δεν εξήχθη υπό τους ίδιους όρους με την εισαγόμενη από τρίτες χώρες ζάχαρη.
- 40 Πρέπει επίσης να επισημανθεί, συναφώς, ότι η εισφορά που επιβάλλεται στη ζάχαρη που παρήχθη εκτός ποσοστώσεων και δεν εξήχθη αποτελεί μέρος των μηχανισμών της ΚΟΑ της ζάχαρης. Οι μηχανισμοί αυτοί, ήτοι ο καθορισμός ενδεικτικών τιμών ή τιμών παρεμβάσεως, η θέσπιση κοινού καθεστώτος συναλλαγών με τις τρίτες χώρες ή η θέσπιση συστήματος ποσοστώσεων στην παραγωγή,

αποσκοπούν στην επίτευξη κοινών στόχων και, ιδίως, στη διασφάλιση των αναγκαίων εγγυήσεων για την απασχόληση και το βιοτικό επίπεδο των παραγωγών, για τη διασφάλιση του ανεφοδιασμού σε ζάχαρη όλων των καταναλωτών, για τη διατήρηση ορισμένου επιπέδου τιμών και για τη σταθερότητα στην αγορά της ζάχαρης.

41 Ωστόσο, πρέπει να επισημανθεί επίσης ότι καθένας από τους μηχανισμούς αυτούς επιδιώκει ειδικούς σκοπούς ή καλύπτει ιδιαίτερες ανάγκες. Επομένως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το ποσό που επιβάλλεται στην παραγωγή ζάχαρης Γ επιδιώκει ακριβώς τους ίδιους σκοπούς όπως οι δασμοί ή, ειδικότερα, όπως οι εισφορές κατά την εισαγωγή ή οι επιστροφές κατά την εξαγωγή που προβλέπονται στο πλαίσιο της ΚΟΑ της ζάχαρης.

42 Πράγματι, όπως προκύπτει από την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού, με τη θέσπιση ενός καθεστώτος συναλλαγών που περιλαμβάνει σύστημα εισφορών κατά την εισαγωγή και επιστροφών κατά την εξαγωγή επιδιώκεται η σταθεροποίηση της κοινοτικής αγοράς, ιδίως ώστε οι διακυμάνσεις των τιμών στη διεθνή αγορά να μην έχουν επίπτωση στις τιμές των δύο αυτών προϊόντων στο εσωτερικό της Κοινότητας. Στο πλαίσιο αυτό, τόσο με την καταβολή εισφοράς κατά την εισαγωγή από τρίτες χώρες όσο και με την επιστροφή κατά την εξαγωγή προς τις ίδιες χώρες επιδιώκεται να καλυφθεί, όσον αφορά τον τομέα της ζάχαρης, η διαφορά μεταξύ των τιμών στο εξωτερικό και στο εσωτερικό της Κοινότητας, εφόσον οι τιμές της διεθνούς αγοράς είναι χαμηλότερες από τις τιμές της Κοινότητας.

43 Με την ΚΟΑ της ζάχαρης θεσπίζεται επίσης σύστημα ποσοτώσεων παραγωγής, οι οποίες, σύμφωνα με τη δέκατη πέμπτη αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού, αποτελούν για τους παραγωγούς μέσο εγγυήσεως των κοινοτικών τιμών και διαθέσεως της παραγωγής τους. Στο πλαίσιο του συστήματος αυτού, ο βασικός κανονισμός δημιούργησε μηχανισμό για τη διαχείριση της εκτός ποσοτώσεων Α και Β παραγωγής, οι οποίες έχουν αποδοθεί στους παραγωγούς, ήτοι για τη διαχείριση των ποσοτήτων ζάχαρης Γ. Δεδομένου ότι η κατηγορία ζάχαρης Γ αφορά αποκλειστικά τα πλεονάσματα ζάχαρης τα οποία δεν πρέπει να διαταράσσουν την

αγορά, ο κοινοτικός νομοθέτης θέσπισε, με το άρθρο 26, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, την απαγόρευση διαθέσεως στην αγορά και, ως συμπληρωματικό μέτρο, την υποχρέωση εξαγωγής (προπαρατεθείσα απόφαση British Sugar, σκέψη 41).

44 Η παραβίαση της υποχρέωσης αυτής συνεπάγεται τον καταλογισμό ορισμένου ποσού σε βάρος του παραγωγού. Το πρόστιμο αυτό έχει, επομένως, αποτρεπτικό χαρακτήρα, με σκοπό τη διασφάλιση της τηρήσεως της απαγορεύσεως διαθέσεως της ζάχαρης Γ στην εσωτερική αγορά. Το ποσό αυτό καθορίζεται με βάση την υψηλότερη εισφορά κατά την εισαγωγή, η οποία επιβλήθηκε κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας εντός της οποίας παρήχθη η εν λόγω ζάχαρη, καθώς και για έξι μήνες μετά την περίοδο εμπορίας. Κατά την ενδέκατη αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού, η επιβολή του ποσού αυτού συμβάλλει επίσης στη διασφάλιση της συνολικής χρηματοδοτήσεως, από τους ίδιους τους παραγωγούς, των δαπανών διαθέσεως των πλεονασμάτων που προκύπτουν από τη σχέση μεταξύ της παραγωγής και καταναλώσεως εντός της Κοινότητας.

45 Κατόπιν των σκέψεων που προηγήθηκαν, το γεγονός ότι το ποσό που επιβάλλεται στη μη εξαχθείσα ζάχαρη Γ υπολογίζεται βάσει των εισφορών κατά την εισαγωγή, πλέον ενός κατ' αποκοπή ποσού καθοριζόμενου βάσει των δαπανών διαθέσεως της εισαγόμενης ζάχαρης στην αγορά, δεν συνεπάγεται ότι το ποσό αυτό μετατρέπεται σε εισαγωγικό δασμό. Όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή με τη δέκατη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι εισφορές κατά την εισαγωγή λαμβάνονται υπόψη μόνον ως βάση ή μέθοδος υπολογισμού του ποσού αυτού. Ο κοινοτικός νομοθέτης επέλεξε αυτή τη βάση υπολογισμού, λόγω των σκοπών που επιδιώκονται με την επιβολή του ποσού αυτού στη ζάχαρη η οποία παράγεται εκτός ποσοτώσεων και δεν εξάγεται εμπρόθεσμα, σκοποί οι οποίοι, όπως επισημάνθηκε προηγουμένως, συνίστανται, μεταξύ άλλων, στη διασφάλιση ότι θα τηρηθεί η απαγόρευση διαθέσεως στην εσωτερική αγορά.

46 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι από την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2670/81 προκύπτει αναμφισβήτητα ότι η μη εξαχθείσα ζάχαρη Γ πρέπει να τεθεί υπό όρους συγκρίσιμους προς αυτούς που ισχύουν για την εισαγόμενη από τρίτες χώρες ζάχαρη. Πράγματι, στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη διευκρινίζεται ότι η ζάχαρη Γ πρέπει να τίθεται υπό όρους

συγκρίσιμους προς αυτούς που ισχύουν για τη ζάχαρη που εισάγεται από τρίτες χώρες «κατά τον καθορισμό του ποσού που πρόκειται να εισπραχθεί σε περίπτωση διαθέσεως στην εσωτερική αγορά». Επομένως, οι αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 2670/81 απλώς επιβεβαιώνουν την άποψη ότι οι εισφορές κατά την εισαγωγή αποτελούν απλώς τη βάση υπολογισμού του εν λόγω ποσού.

- 47 Επιβάλλεται, επομένως, το συμπέρασμα ότι το ποσό που καταλογίστηκε σε βάρος της προσφεύγουσας, κατ' εφαρμογή του άρθρου 26 του βασικού κανονισμού και του άρθρου 3, του κανονισμού 2670/81, λόγω μη διαθέσεως ορισμένων ποσοτήτων ζάχαρης Γ εκτός της Κοινότητας, δεν αποτελεί εισαγωγικό ή εξαγωγικό δασμό κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 και ότι, ως εκ τούτου, η Επιτροπή, απορρίπτοντας ως απαράδεκτη την αίτηση διαγραφής, δεν παρέβη τις διατάξεις αυτές.
- 48 Κατά συνέπεια, αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση των αρχών της ισότητας, της ασφάλειας δικαίου και της επιείκειας

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 49 Επικουρικώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν το ποσό του οποίου ζητείται η διαγραφή δεν αποτελεί εισαγωγικό ή εξαγωγικό δασμό κατά την έννοια του κανονισμού 1430/79, η Επιτροπή όφειλε να εξετάσει την αίτηση στο πλαίσιο του άρθρου 13 του κανονισμού αυτού, το οποίο περιέχει γενική ρήτρα επιείκειας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαΐου 2001, T-186/97, T-187/97, T-190/97 έως T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97 έως T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 και T-147/99, Kaufring κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1337, σκέψη 224), και ότι η Επιτροπή, περιοριζόμενη στην απόρριψη της αιτήσεως ως απαράδεκτης, παραβίασε τις αρχές της ισότητας και της επιείκειας.

- 50 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με την προσβαλλόμενη απόφαση, η ίδια ουδόλως είχε δικαίωμα να ζητήσει διαγραφή λόγω ιδιαίτερων περιστάσεων και παρατηρεί ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 8, παράγραφος 1, και το άρθρο 2, παράγραφο 1, της αποφάσεως 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 31ης Οκτωβρίου 1994, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 293, σ. 9), οι αρχές των Κάτω Χωρών δεν είχαν καμία αρμοδιότητα σχετική με την τήρηση της αρχής της επιείκειας, διότι αυτές υποχρεούνται να εισπράττουν το ποσό που επιβάλλει το άρθρο 3 του κανονισμού 2670/81 και να το θέτουν στη διάθεση της Επιτροπής.
- 51 Επομένως, η μεταχείριση της προσφεύγουσας είναι διαφορετική σε σχέση με τις επιχειρήσεις που βρίσκονται σε συγκρίσιμη κατάσταση, οι οποίες επιθυμούν να υποβάλουν αίτηση διαγραφής εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών λόγω ιδιαίτερων περιστάσεων. Πράγματι, κατ' αντίθεση προς αυτές, η προσφεύγουσα δεν έχει καμία διαδικαστική δυνατότητα να ζητήσει διαγραφή για λόγους επιείκειας. Η εισφορά στην παραγωγή μη εξαχθείσας ζάχαρης Γ εξομοιώνεται έτσι από κάθε άποψη με δασμό που επιβάλλεται στην εισαγόμενη από τρίτες χώρες ζάχαρη, εκτός από την άποψη της έννομης προστασίας. Η άρνηση εφαρμογής του κανόνα περί διαγραφής του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 σε περιπτώσεις ταυτόσημες προς άλλες όπου οι επιχειρήσεις είχαν τη δυνατότητα αυτή αντιβαίνει στην αρχή της ισότητας.
- 52 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, συναφώς, ότι εν προκειμένω πληρούνται οι δύο προϋποθέσεις που τίθενται από το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 για τη διαγραφή ή την επιστροφή των δασμών. Καταρχάς, ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί να της προσαφθεί δόλος ή αμέλεια, διότι η μη εξαγωγή ζάχαρης Γ οφείλεται εν προκειμένω εξ ολοκλήρου σε απάτη που διέπραξαν τρίτοι. Δεύτερον, υποστηρίζει ότι η παρούσα κατάσταση είναι συγκρίσιμη προς αυτή για την οποία εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Σεπτεμβρίου 1999, C-61/98, De Haan, Συλλογή 1999, σ. I-5003. Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, εν προκειμένω, οι αρχές των Κάτω Χωρών γνώριζαν σε πολύ αρχικό στάδιο την απάτη με τις παρτίδες ζάχαρης Γ που πώλησε η ίδια, αλλά αποφάσισαν να μην την ενημερώσουν για την πορεία των ερευνών, με αποτέλεσμα να στερηθεί τη δυνατότητα να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της και να εξαγάγει κανονικά την παραγωγή της ζάχαρης Γ.

- 53 Όλως επικουρικός και εφόσον το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 δεν έχει εφαρμογή, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υποχρεούνταν τουλάχιστον να εξετάσει την αίτηση διαγραφής, έστω και εκτός του πλαισίου του κανονισμού αυτού, και ότι, περιορισθείσα στην απόρριψη της αιτήσεως ως απαράδεκτης, παραβίασε τις αρχές της ασφάλειας δικαίου, της ισότητας και της επιείκειας. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, αν η Επιτροπή δεν υπέχει τέτοια υποχρέωση, υπάρχει κενό στην έννομη προστασία. Παρατηρεί ότι το Δικαστήριο επιβεβαίωσε ότι οι υπέρτερες αρχές του δικαίου, μεταξύ των οποίων και αυτή της αναλογικότητας, ισχύουν και στην επιβολή εισφορών στη ζάχαρη Γ (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιανουαρίου 1998, C-161/96, *Südzucker*, Συλλογή 1998, σ. I-281, σκέψεις 34 και 35). Υπενθυμίζει επίσης τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα *Mischö* στην προπαρατεθείσα υπόθεση *British Sugar* (Συλλογή 1998, σ. I-208), όπου διευκρινίζεται ότι το άρθρο 3 του κανονισμού 2670/81 πρέπει να ερμηνευθεί και να εφαρμοστεί υπό το πρίσμα των γενικών αρχών του δικαίου.
- 54 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η διαγραφή της εισφοράς που επιβλήθηκε λόγω μη εξαγωγής της ζάχαρης Γ πρέπει να εξεταστεί εντός του ισχύοντος νομοθετικού πλαισίου και ότι η αρχή της επιείκειας ουδαμώς επιβάλλει τη διεξαγωγή έρευνας εκτός του πλαισίου αυτού. Φρονεί ότι η κατάσταση του παραγωγού ζάχαρης Γ που δεν τηρεί την υποχρέωσή του να εξαγάγει τη ζάχαρη αυτή δεν είναι συγκρίσιμη προς αυτή του επιχειρηματία που εισάγει ποσότητα ζάχαρης στην Κοινότητά και, ως εκ τούτου, δεν υφίσταται παραβίαση της αρχής της ισότητας λόγω διαφορετικής μεταχειρίσεως των επιχειρηματιών αυτών. Παρατηρεί ακόμη ότι το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2670/81 επιτρέπει τη διαγραφή της εισφοράς που επιβλήθηκε λόγω μη εξαγωγής της ζάχαρης Γ, εφόσον συντρέχουν ιδιαίτερες περιστάσεις, ιδίως σε περίπτωση ανωτέρας βίας.
- 55 Όσον αφορά το όλως επικουρικό επιχείρημα της προσφεύγουσας, η Επιτροπή φρονεί ότι η ίδια η εφαρμογή της ρήτρας επιείκειας που προβλέπεται στην τελωνειακή νομοθεσία σε μία περίπτωση που δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της νομοθεσίας αυτής συνιστά προσβολή των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της ισότητας. Φρονεί, τέλος, ότι, από τη γενική ρήτρα επιείκειας της κοινοτικής

τελωνειακής νομοθεσίας, η προσφεύγουσα συνάγει την ύπαρξη αρχής επιείκειας. Όμως, δεν υφίσταται τέτοια γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου, διότι η επιείκεια κατά την εφαρμογή ενός μέτρου αποτελεί παραδοσιακά μέρος του ελέγχου εφαρμογής της αρχής της αναλογικότητας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 56 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος προβάλλεται επικουρικός, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι, ακόμη και αν το ποσό που της καταλογίστηκε δεν αποτελεί εισαγωγικό ή εξαγωγικό δασμό, η Επιτροπή παραβίασε τις αρχές της ισότητας και της ασφάλειας δικαίου και της επιείκειας, διότι απέρριψε ως απαράδεκτη την αίτηση διαγραφής χωρίς να εξετάσει το βάσιμο αυτής είτε στο πλαίσιο του κανονισμού 1430/79 είτε υπό το πρίσμα των αρχών αυτών.
- 57 Επιβάλλεται, καταρχάς, να επισημανθεί ότι η αρχή της επιείκειας δεν επιτρέπει παρέκκλιση από την εφαρμογή των κοινοτικών διατάξεων, εκτός από τις περιπτώσεις που προβλέπονται με την κανονιστική ρύθμιση ή εκτός αν η ίδια η ρύθμιση κηρυχθεί ανίσχυρη (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1998, C-263/97, First City Trading κ.λπ., Συλλογή 1998, σ. I-5537, σκέψη 48). Ωστόσο, όπως κρίθηκε προηγουμένως, το προβλεπόμενο στο άρθρο 26 του βασικού κανονισμού ποσό δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79.
- 58 Επιβάλλεται, συναφώς, η διαπίστωση ότι η κανονιστική ρύθμιση που περιέχει η ΚΟΑ της ζάχαρης προβλέπει, ιδίως στο άρθρο 1, παράγραφος 1, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, και στο άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 2670/81, ότι η εισφορά

στη ζάχαρη Γ δεν εισπράττεται στις περιπτώσεις κατά τις οποίες εθνικές αρχές θεωρούν ότι συντρέχει ανωτέρα βία. Επομένως, η αρχή της επιείκειας δεν δικαιολογεί την επέκταση των παρεκκλίσεων από την είσπραξη του ποσού και πέραν των περιπτώσεων ανωτέρας βίας.

- 59 Δεύτερον, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της ισότητας, η οποία καταλέγεται στις θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου, απαγορεύει διαφορετική μεταχείριση ομοειδών καταστάσεων, εκτός αν τέτοια διαφορετική μεταχείριση δικαιολογείται αντικειμενικά (απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Νοεμβρίου 1989, 201/85 και 202/85, Klensch κ.λπ, Συλλογή 1989, σ. 3477, σκέψη 9· απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, T-571/93, Lefebvre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2379, σκέψη 78).
- 60 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι ο κοινοτικός παραγωγός ζάχαρης Γ και ο επιχειρηματίας που επιβαρύνεται με εισαγωγικούς ή εξαγωγικούς δασμούς δεν βρίσκονται, σε κάθε περίπτωση, σε ομοειδείς καταστάσεις. Πράγματι, όπως επισημάνθηκε προηγουμένως, τα γενεσιουργά αίτια των οφειλών, ήτοι αντιστοίχως η απουσία αποδείξεως της εξαγωγής ποσότητας ζάχαρης Γ εντός της καθορισμένης προθεσμίας και η εισαγωγή εμπορευμάτων στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας, δεν ταυτίζονται στις δύο περιπτώσεις. Στον παραγωγό ζάχαρης επιβάλλεται απαγόρευση διαθέσεως στην εσωτερική αγορά της ζάχαρης που παρήχθη καθ' υπέρβαση των ποσοστώσεων και, συνακόλουθα, υποχρέωση εξαγωγής της (προπαρατεθείσα απόφαση British Sugar, σκέψη 41). Περαιτέρω, ο παραγωγός ζάχαρης Γ πρέπει να τηρεί χρονολογική σειρά της παραγωγής, ήτοι έχει πράγματι παραγάγει ορισμένη ποσότητα ζάχαρης ίση με την ποσότητα που αντιστοιχεί στις ποσοστώσεις Α και Β, πριν καταχωρίσει ορισμένη ποσότητα ζάχαρης ως ζάχαρη Γ (προπαρατεθείσα απόφαση British Sugar, σκέψη 44). Αντιθέτως, ο εισαγωγέας δεν υπόκειται στις υποχρεώσεις αυτές.
- 61 Έπεται ότι εν προκειμένω δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις για τη διαπίστωση άνισης μεταχειρίσεως.

- 62 Τρίτον, όσον αφορά την αρχή της ασφάλειας δικαίου, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η απουσία ειδικού μηχανισμού που να της επιτρέπει να υποβάλει αίτημα διαγραφής, για λόγους επιείκειας, του ποσού που της καταλογίστηκε δεν αποτελεί παραβίαση της αρχής αυτής. Πράγματι, η επιστροφή ή η διαγραφή δασμών για λόγους επιείκειας αποτελούν εξαιρέσεις και δεν επιτρέπονται παρά μόνο σε ειδικά προβλεπόμενες περιπτώσεις, δεδομένου ότι οι διατάξεις που τις προβλέπουν πρέπει να ερμηνεύονται στενά. Το Πρωτοδικείο κρίνει, συναφώς, ότι η αρχή της ασφάλειας δικαίου έχει εν προκειμένω τηρηθεί, εφόσον οι υποχρεώσεις του οφειλέτη του ποσού που προβλέπεται στο άρθρο 26 του βασικού κανονισμού και στο άρθρο 3 του κανονισμού 2670/81 απορρέουν από μία έννομη κατάσταση σαφώς καθορισμένη, η οποία επιτρέπει στον επιχειρηματία να γνωρίζει τις υποχρεώσεις που είναι σύμφυτες με τη δραστηριότητά του.
- 63 Από τις προηγηθείσες σκέψεις προκύπτει ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί. Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η απόρριψη και αυτού του λόγου ακυρώσεως.
- 64 Επιβάλλεται, ως εκ τούτου, η απόρριψη της προσφυγής στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 65 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, επιβάλλεται να καταδικαστεί στα δικαστικά της έξοδα καθώς και στα δικαστικά έξοδα της Επιτροπής, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικά της έξοδα, καθώς και αυτά της Επιτροπής.**

Lindh

García-Valdecasas

Jürimäe

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Δεκεμβρίου 2004.

Ο Γραμματέας

Η Πρόεδρος

H. Jung

P. Lindh